

Za tohoto stavu věci nelze napadenému rozsudku důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v souhlase s výrokem porotců, že obžalovaný předsevzal takto čin ke skutečnému vykonání násilného smilstva vedoucí, ve skutku obžalovaného výrokem poroty zjištěném zločin nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák.; neboť zlý úmysl, v němž obžalovaný podle výroku porotců jednal a jenž podle téhož výroku jen náhodou uskutečněn nebyl, projevil se zřetelně v činnosti obžalovaného výrokem poroty zjištěné. Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem po zákonu neprovedenou, dílem neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2874.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Účinky § 1 odstavec druhý zákona nastávají osvědčením se, nikoliv teprve výrokem soudu o něm.

Výkon trestu podle § 6 čís. 1 zákona lze naříditi jen tehdy, objevila-li se překážka tam uvedená dříve než nastaly právní účinky § 1 odstavec druhý zákona, tedy nejpozději do konce zkušební doby.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1927, Zm I 380/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Čes. Budějovicích ze dne 30. března 1927, jímž bylo nařízeno podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení čís. 562/19, by tresty na svobodě obžalovaným rozsudkem téhož okresního soudu ze dne 14. prosince 1925 podmíněčně uložené byly vykonány, jakož i potvrzujícím usnesením krajského soudu v Českých Budějovicích jako soudu odvolacího ze dne 9. dubna 1927 byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a okresnímu soudu v Čes. Budějovicích se ukládá, by o tom, zda jest naříditi výkon odloženého trestu, znova rozhodl.

Důvody:

Obžalovaní byli odsouzeni a to Jan F. a Vojtěch F. rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích z 2. června 1924, č. j. T 541/24 pro přestupek § 460 tr. zák. (dříví v ceně 5 Kč) do vězení na 24 hodin a ke ztrátě práva volebního — podmíněně se lhůtou jednoho roku, Tomáš T. pak rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích z 18. dubna 1924, č. j. T V 543/24 pro přestupek § 460 tr. zák. (dříví v ceně 17 Kč) do vězení na 24 hodin a ke ztrátě práva volebního — podmíněně se lhůtou jednoho roku. Ohledně všech tří bylo po uplynutí lhůty již vysloveno, že se osvědčili a to: první dva dne 16. února 1926, tento dne 16. května 1925. Rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích

ze dne 14. prosince 1925, č. j. T 433/25 byli opět všichni tři odsouzeni pro přestupek krádeže spáchaný dne 21. ledna 1925 každý do tohoto vězení na 14 dnů s 1 postem a ke ztrátě práva volebního podmíněčně se lhůtou jednoho roku a s podmínkou náhrady škody (nová krádež byla spáchána ve lhůtě zkušebné, ustanovené v trestních věcech T 541 pokud se týče 543/24. Soud odsoudil je podmíněčně, ačkoliv znal jejich předchozí odsouzení (T 541, 543/24), neboť přečetl u hlavního přelíčení jich osobní výkazy. Zmocněnec státního zastupitelství se neodvolal (souhlasil se záznamovým rozsudkem), rozsudek vešel v moc práva. Za účelem rozhodnutí o osvědčení se v této trestní věci (T 433/25) vyžádal si okresní soud trestní listky oněch odsouzených a nařídil pak 30. března 1927 výkon jejich trestů, ježto prý »dodatně zjištěno jejich předchozí, novému podmíněčnému odsouzení bránící odsouzení č. j. T 541/24 pokud se týče 543/24 (§ 6 čís. 1 zák. č. 562/19 sb. z. a n.). Usnesení to bylo krajským soudem dne 9. dubna 1927 pod č. j. Ts VI 11/27 potvrzeno ze »správných a zákonu odpovídajících důvodů prvního soudu«. Ono usnesení okresního i potvrzující rozhodnutí krajského soudu porušují zákon v ustanovení § 6 čís. 1 sb. z. a n. čís. 562/19, neboť z vylíčeného stavu věci jest zřejmo, že se neobjevilo až dodatečně, že odklad neměl býti podle § 2 (1) povolen, nýbrž předchozí odsouzení bylo soudu známo již v čase rozsudku, takže tu není podmínky pro nařízení výkonu trestu v § 6 čís. 1 zákona výslovně požadované. Než, i kdyby předchozí odsouzení bylo vskutku na jevo vyšlo dodatečně, nebylo by lze naříditi výkon trestu, poněvadž okolnost, že odklad neměl býti povolen podle § 2 zákona, byla zjištěna teprve po uplynutí zkušební doby. Předpis § 6 čís. 1 zákona, jest nutno vykládati v souvislosti s ostatními odstavci toho § a s § 1 tak, že naříditi výkon trestu podle § 6 čís. 1 lze jen tehdy, objevila-li se překážka tam uvedená dříve, než ještě nastaly právní účinky § 1 odst. druhý, tedy nejpozději do konce zkušební doby. Směrodatný jest konec zkušební doby a nikoli doba, kdy soud rozhoduje o osvědčení, neboť účinek podle § 1 odst. druhý nastává osvědčením se a nikoli teprve výrokem soudu o něm, záviselať by jinak možnost naříditi výkon trestu na nahodilých okolnostech nebo dokonce na průtahu soudu, kdyby o osvědčení nerozhodl zavčas. Správnosti tohoto názoru svědčí též ustanovení § 18 zákona, kde se v odstavci druhém nařizuje dodatečný výkon odloženého trestu, dojde-li do roku po době zkušební k trestnímu řízení pro zločin spáchaný v době zkušebné. Toto výjimečné ustanovení potvrzuje pravidlo, že naříditi výkon trestu podle § 6 čís. 1 zákona lze pouze do konce doby zkušebné. Tak rozhodl tento nejvyšší soud již rozhodnutím ze dne 1. března 1927, č. j. Zm I 107/27, sb. n. s. č. 2679. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. — poněvadž okresní soud se nezabýval otázkou, zda není pro nařízení výkonu trestu i některý z jiných důvodů po ruce — uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2875.

Nepřiměřeným (§ 486 čís. 1 tr. zák.) jest užívání úvěru, neodpovídá-li jeho výše stavu podniku, nejsou-li zejména vypůjčené částky v poměru